

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 487/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jánom Bartánusom, Antona Bernoláka 7, Ružomberok, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky a práv podľa čl. 3, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-123/OISV-V-2017 a jeho rozhodnutím z 15. februára 2018 a postupom Krajskej prokuratúry v Prešove v konaní vedenom pod č. k. KPt 180/18/7700-2 a jej rozhodnutím z 24. apríla 2018 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]
odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2018 prostredníctvom elektronických prostriedkov s následným písomným doplnením doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ (ďalej len „sekcia kontroly ministerstva vnútra“) v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-123/OISV-V-2017 a jeho rozhodnutím z 15. februára 2018 (ďalej len „rozhodnutie sekcie kontroly ministerstva vnútra“) a postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. k. KPt 180/18/7700-2 a jej rozhodnutím z 24. apríla 2018 (ďalej len „rozhodnutie krajskej prokuratúry“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sú ako príslušníci rómskej národnostnej menšiny obyvateľmi rómskej osady v obci [REDAKOVANÉ], v ktorej došlo 16. apríla 2016 k policajnému zákroku po tom, čo sa popoludní okolo 18.35 h v osade vyskytol konflikt medzi dvoma miestnymi rodinami. Keďže v rámci prebiehajúceho konfliktu boli viaceré osoby pod vplyvom alkoholu a niektoré boli zranené, privolaná hliadka Obvodného oddelenia Policajného zboru Bardejov požiadala o posily. Na pomoc boli hliadke vyslané hliadky Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove a Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prešov. Príslušníci týchto pomocných jednotiek následne použili donucovacie prostriedky vrátane obuškov nad rámec vyžadujúci

účel služobného zákroku, keď fyzicky napádali, bili obuškami a sácali do sťažovateľov bez akýchkoľvek predchádzajúcich výziev.

3. Zo sťažnosti sťažovateľov ďalej vyplýva: „... oni sami neboli súčasťou konfliktu medzi rómskymi rodinami, no príslušníci PZ PMJ KR PZ Prešov ich napriek tomu bezdôvodne napádali. Časť policajného zásahu sa podarilo zachytiť na videozáznam, ktorý bol približne o mesiac neskôr zverejnený. Podľa výpovedí sťažovateľov boli vyhotovené viaceré videozáznamy no polícia prinútila obyvateľov zmazať akýkoľvek záznam z vykonaného zásahu. Už zo samotného zverejneného videozáznamu vyplýva, že boli fyzicky napadnuté aj osoby, u ktorých nebolo preukázané, že by konali protiprávne... Sťažovatelia vypovedali, že počas tejto policajno-pátracej akcie došlo zo strany zúčastnených príslušníkov PZ k viacerým nedovoleným zásahom do ich základných ľudských práv a slobôd, predovšetkým k takému spôsobu použitia donucovacích prostriedkov, ktorých intenzita a predovšetkým opodstatnenosť nasvedčuje k použitiu hrubej a bezdôvodnej sily, proti osobám nachádzajúcim sa v tom čase v osade.“

4. V súvislosti s informáciami zverejnenými na internete vyšetrovateľ Policajného zboru zo sekcie kontroly ministerstva vnútra začal trestné stíhanie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Následne vyšetrovateľ zo sekcie kontroly ministerstva vnútra uznesením z 15. februára 2018 trestné stíhanie vo veci zastavil, proti čomu podali sťažovatelia sťažnosť, ktorou sa zaoberala krajská prokuratúra, ktorá ju svojím napadnutým rozhodnutím zamietla ako nedôvodnú.

5. V ďalšej časti sťažnosti sa sťažovatelia podrobne venujú opisu judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k zákazu mučenia a podrobovania krutému a neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, k právu na súkromný život, k zákazu diskriminácie s poukazom na rómske etnikum a k právu na účinný opravný prostriedok. Súčasťou sťažnosti bola aj námietka nedostatku nezávislosti a nestrannosti sekcie kontroly ministerstva vnútra ako vyšetrovacieho orgánu pri sťažnostiach proti príslušníkom Policajného zboru.

6. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

«Postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ v konaní pod ČVS: SKIS-123/OISV-V-2017 a rozhodnutím zo dňa 15.02.2018 a postupom Krajskej prokuratúry Prešov v konaní pod sp. zn. KPt 180/18/7700-2 a rozhodnutím zo dňa 24.04.2018 došlo k porušeniu práva sťažovateľov (i) zákazu mučenia a podrobovania krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu v zmysle čl. 16 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len Ústava SR) a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), (ii) práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti v zmysle čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, (iii) práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru, (iv) právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 13 Dohovoru, (v) zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy SR, a čl. 14 Dohovoru, a to najmä v spojení na čl. 3 Dohovoru.

Uznesenie Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ zo dňa 15.02.2018, ČVS: CVS: SKIS-123/OISV-V-2017 sa zrušuje.

Uznesenie Krajskej prokuratúry Prešov zo dňa 24.04.2018, pod sp. zn. KPt 180/18/7700-2 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskej prokuratúre Prešov na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 325,42 EUR ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Jána Bartánusa vedený v [REDACTED].»

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

10. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 3, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom sekcie kontroly ministerstva vnútra a jej rozhodnutím, ako aj postupom krajskej prokuratúry a jej rozhodnutím v súvislosti s policajno-pátracou akciou vykonanou 16. apríla 2017 v rómskej osade v obci [REDACTED].

11. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

12. Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

13. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

14. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

15. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

16. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

17. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

18. Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu

krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

19. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

20. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

K namietanému porušeniu sťažovateľmi označených článkov ústavy a dohovoru postupom sekcie kontroly ministerstva vnútra a jej rozhodnutím

21. V súvislosti so sťažovateľmi napádaným postupom sekcie kontroly ministerstva vnútra a jej rozhodnutím ústavný súd predovšetkým poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný orgán.

22. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodit' ústavný

príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04).

23. Ústavný súd preto v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľov, ktorá smerovala proti postupu sekcie kontroly ministerstva vnútra a jej rozhodnutiu, a dospel k záveru, že vzhľadom na tento princíp je jeho právomoc meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľmi uplatnených námietkach porušenia ich základných práv vylúčená. Právomoc krajskej prokuratúry na preskúmanie postupu vyšetrovateľa zo sekcie kontroly ministerstva vnútra a jeho rozhodnutia podľa § 190 ods. 2 písm. b) v spojení s § 230 ods. 2 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti ústavným súdom.

24. Z už uvedených dôvodov musel ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľov pre nedostatok právomoci odmietnuť.

K namietanému porušeniu sťažovateľmi označených článkov ústavy a dohovoru postupom krajskej prokuratúry a jej rozhodnutím.

25. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti predovšetkým tvrdili, že zo strany krajskej prokuratúry došlo v označenom konaní k zásahu do ich práva „*nebyť mučený a podrobovaný krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu*“ podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru.

26. Z judikatúry ESĽP týkajúcej sa čl. 2 (právo na život), ako aj čl. 3 dohovoru vyplýva, že procedurálnou zložkou týchto úprav je aj povinnosť príslušných orgánov štátu účinne úradne vyšetriť namietané prípady ich porušenia a vyvodiť aj trestnoprávnu zodpovednosť voči tým subjektom, ktoré sa dopustili na iných takého konania, ktoré čl. 2

alebo čl. 3 dohovoru nepripúšťa, resp. zakazuje. Takéto vyšetrowanie by malo byť schopné viesť k odhaleniu a potrestaniu zodpovedných osôb (napr. prípad McCann a ďalší proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 18984/91 z 27. 9. 1995).

27. K pozitívnemu záväzku účinného úradného vyšetrowania vyplývajúceho z čl. 3 dohovoru možno poukázať na viaceré rozhodnutia ESĽP, a to Ďurđević proti Chorvátsku, rozsudok č. 52442/09 z 19. 7. 2011; Assenov a ďalší proti Bulharsku, rozsudok č. 24760/94 z 28. 10. 1998; Šečić proti Chorvátsku, rozsudok č. 40116/02 z 31. 5. 2007; Okkali proti Turecku, rozhodnutie zo 17. 10. 2006.

28. Ústavný súd uvádza, že všetky uvedené prípady (a mnoho ďalších) boli pred ESĽP iniciované sťažnosťami fyzických osôb, ktoré tvrdili, že vo vzťahu k ich osobám došlo zo strany orgánov verejnej moci alebo súkromných osôb ku konaniu, ktoré pocítovali ako mučenie, prípadne neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie či trest, a až na základe takéhoto tvrdenia ESĽP pristúpil ku skúmaniu správnosti, efektívnosti, účinnosti úradného vyšetrowania týchto prípadov. Elementárnym predpokladom úspešného uplatňovania ochrany práva vyplývajúceho z čl. 3 dohovoru, ktorým je zákaz mučenia, je teda tvrdenie o naplnení materiálnej stránky tohto článku, t. j. že k takému konaniu v skutočnosti došlo. Podľa názoru ústavného súdu si to vyžaduje citeľná prevaha hmotnoprávneho charakteru označeného článku.

29. Z prípadu Assenov a ďalší proti Bulharsku (rozsudok č. 24760/94 z 28. 10. 1998) vyplýva, že štát musí vykonať účinné vyšetrowanie, avšak až po tom, ako sťažovateľ vznesie obhájitelné tvrdenie, že bol podrobený úmyselnému zlému zaobchádzaniu. Iniciátorom začatia účinného úradného vyšetrowania je teda dôveryhodné tvrdenie, že došlo k zlému zaobchádzaniu so sťažovateľom. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že v zmieňovanom prípade ESĽP konštatoval nedostatok presvedčivých dôkazov o zlom zaobchádzaní.

30. Podstatná časť sťažnosti sťažovateľov sa týka skutkových tvrdení, ktoré však ústavný súd nemá právomoc verifikovať, pretože nie je skutkovým súdom, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a v tomto smere nemôže vykonať

dokazovanie. Ústavný súd nevykonáva procesné úkony trestného konania a ani nehodnotí (nevyhodnocuje/neprehodnocuje) dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní (ale ani všeobecnými súdmi) a nemôže ani nahrádzať nimi prijaté právne závery, pokiaľ nie sú v zjavnom rozpore so znením, zmyslom a účelom vo veci aplikovaných právnych noriem. Úloha ústavného súdu v tejto veci predovšetkým spočíva v zistení, či orgány činné v trestnom konaní, ktoré sa na vyšetrovaní prípadu zúčastnili, vykonali jeho účinné úradné vyšetrovanie, t. j. či pre objasnenie okolností prípadu bolo zo strany konajúcich orgánov verejnej moci urobené maximum.

31. Z napadnutého rozhodnutia krajskej prokuratúry vyplýva, že sťažovatelia v sťažnosti proti rozhodnutiu sekcie kontroly ministerstva vnútra namietali tie isté skutočnosti, ktoré tvoria podstatu sťažnosti podanej ústavnému súdu.

32. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov alebo v tomto prípade orgánov činných v trestnom konaní (podobne už II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi, v danej veci orgánmi činnými v trestnom konaní (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu (orgánov činných v trestnom konaní) môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

33. Podľa názoru ústavného súdu z napadnutého rozhodnutia krajskej prokuratúry v spojení s napadnutým rozhodnutím sekcie kontroly ministerstva vnútra je zrejmé, že v danej veci došlo k naplneniu všetkých požiadaviek kladených na účinné úradné vyšetrenie prípadu, ktoré vyústilo do hodnoverného objasnenia všetkých jeho okolností.

34. Krajská prokuratúra v odôvodnení svojho rozhodnutia v tejto súvislosti uviedla: „*Preskúmaním jednotlivých dôkazov zažurnalizovaných vo vyšetrovacom spise, či už zo svedeckých výpovedí, alebo aj ďalších listinných dôkazov (ktoré sú podrobne rozanalyzované v napadnutom uznesení a preto ich nebude duplicitne vypočítavať), nebolo zistené naplnenie skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona po stránke subjektívnej ani po objektívnej stránke... Vykonaným dokazovaním však záver o úmyselnom zavinení v prípade tohto trestného činu preukázaný nebol... Privolané policajné hliadky sa dostavili na miesto činu za účelom nastolenia verejného poriadku, ktorý bol obyvateľmi osady rušený, či už v rámci vzájomného napádania sa, prípadne v nadržíavaní jednej alebo druhej strane. Zabezpečenými svedeckými výpoveďami bolo zistené, že obyvatelia ani po predchádzajúcich výzvach neuposlúchli výzvy policajných organov a aj napriek týmto pokračovali v protiprávnom konaní. Vo vzťahu k zabezpečenému videozáznamu je nutné zdôrazniť, že tento zaznamenáva už len záverečnú časť policajného zákroku, pričom z neho je evidentné, že privolaní príslušníci sa snažili zabezpečiť poriadok v tejto časti osady, kde za týmto účelom usmerňovali jednotlivé osoby, aby opustili verejné priestranstvo, čo však z ich strany nebolo rešpektované. Aj z tohto dôvodu náznakmi úderov obuškami sa snažili tento dav rozohnať, pričom, ako je to zrejmé aj z reakcií jednotlivých občanov, k úderom obuškami buď nedošlo, alebo boli vedené len minimálnou silou.“*

35. Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku krajskou prokuratúrou, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozhodnutia krajskej prokuratúry nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajská prokuratúra nijako nevybočila z medzí určených ústavou, pričom ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnila svoje rozhodnutie a svoj právny názor a aplikovala a interpretovala príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

36. Pokiaľ išlo o otázku nezávislosti, a teda aj nestrannosti inšpekčnej služby, aj k nej sa krajská prokuratúra dostatočne vyjadrila, poukazujúc na zjednocujúce stanovisko

trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 62/2015 z 29. septembra 2015, z ktorého vyplýva, že „V rámci úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky plnia príslušníci Policajného zboru úlohy inšpekčnej služby a títo príslušníci Policajného zboru boli zákonom predpísaným spôsobom určení za vyšetrovateľov Policajného zboru, resp. nariadeným za poverených príslušníkov Policajného zboru na vykonávanie činností v skrátenej vyšetrovanej, a teda na legálnom a legitímnom základe plnia zákonné úlohy Policajného zboru (§ 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 71/1993 Z. z. o Policajnom zbore) vo vzťahu k trestnej činnosti páchanej príslušníkmi Policajného zboru.“.

37. V súvislosti s namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že ani vyšetrovateľ zo sekcie kontroly ministerstva vnútra, ani krajská prokuratúra nie sú orgánmi verejnej správy, rozhodnutím ktorých by mohli byť sťažovatelia ukrátení na svojich právach. Chýba tu teda akákoľvek príčinná súvislosť medzi označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a namietanými rozhodnutiami.

38. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2018